

FAMILIE VAN...

◀ DJ, Sikko en Karin Polling met op de televisie in de huiskamer zus en dochter Kim. Foto Jan Willem van Vliet

‘Geluk moet voorop staan’

In de rubriek ‘De familie van...’ interviewt Kimm Jeltema de familie van onze noordelijke topsporters. Deze week staat de familie Polling uit Zevenhuizen centraal. Dochter Kim is tweevoudig Europees kampioen judo in de klasse tot 70 kilogram.

Kimm Jeltema

ZEVENHUIZEN Wat als je dochter talentvol blijkt te zijn in haar sport? Wat als haar trainer al bij de junioren zegt: „Ze wordt kampioen, let maar op!“. Wat als het beter is dat ze op 17-jarige leeftijd naar de andere kant van het land verhuist zodat ze serieus kan gaan trainen? Dan gaat er een wereld voor je open. De judowereld, in het geval van de Sikko en Karin Polling. Hun dochter Kim is op

dit moment nummer 1 van de wereldranglijst. „Ik kwam Gerard Kemkers laatst tegen. Dan denk je toch even: hé, dat is Gerard Kemkers. Ineens beseft ik dat mensen ook zo over Kim denken. Terwijl dat gewoon ons Kimmetje is. Gek toch?“

In de woonkamer hangt een grote banner met Kims afbeelding er op. Karin kijkt er naar. „Ik heb altijd gezegd dat het geluk voorop moet staan. Het succes komt wel. Tot nu toe lukt dat behoorlijk. Kim heeft het erg naar haar zin nu ze onder bondscoach Marjolein van Unen traint. Ze hebben een klik met elkaar. Marjolein snapt wat wel en niet werkt voor Kim. Wij komen niet uit de judowereld, dus we moeten vooral afgaan op wat Kim wil. We zijn trots op wat ze allemaal bereikt. Ze is niet alleen judoka, maar doet ook haar afstudeerstage voor de Pabo.“

Het is haast toevallig te noemen dat Kim op Judo ging. „Karin is altijd sportief geweest en we vonden het belangrijk dat de kinderen een sport zouden beoefenen. Welke sport dat

was, dat mochten ze zelf weten. Kim kon vier proeflessen volgen van Judo, en dat leek ons een goed idee. Ze was als kind al behoorlijk sterk, en met judo kon ze zich leren inhouden.“ Vertelt Sikko.

„Al snel bleek dat ze talent had. Een doorzettersmentaliteit“, vult Karin haar man aan. „Op een gegeven moment vertelde ze dat ze zich kon kwalificeren voor het jeugd EK. We gingen er vanuit dat ze het niet goed had begrepen. Maar het bleek wel te kloppen! In het begin leek het soms wel of we op wereldreis gingen. Helemaal naar de Maaspoort in Den Bosch, of naar toernooien ergens anders in Nederland. Inmiddels zijn we gewend aan de lange ritten. We gaan niet meer overal mee naar toe. Toen het afgelopen EK in aantocht was vroeg Kim of we mee gingen naar Montpellier. Dat deden we graag! Maar naar de Grand Slam in Bakoe (Azerbeidzjan), waar ze goud won, zijn we niet mee geweest. Ze is in goede handen bij Marjolein. We volgen alle partijen thuis via internet.

Wanneer Kim niet goed in de wedstrijd zit, dan belt ze ons daarna. Ze moet haar verhaal kwijt, de spanning van zich af praten. Soms is ze heel zenuwachtig voor een partij, zo erg dat ze helemaal verstart. Als we hebben gebeld, en ze is de spanning kwijt, dan zien we direct dat de volgende partij veel beter gaat.“

Op 17-jarige leeftijd verhuisde Kim naar het Westen. Karin blikt terug: „Ze kreeg de aanbieding om in Haarlem te gaan trainen, bij Kenamju. Kim wilde dat heel graag. Het leek ons prettig als ze bij een gastgezin in huis kon, maar Carla Grol mocht ook die kant op. Birgit Ente judoede al bij Kenamju en zocht woonruimte. We vonden een woning voor de meiden, in de buurt van Henk Grol en zijn vriendin. Zo was er in ieder geval een bekende in de buurt.“

Het ging heel snel, binnen twee maanden was alles rond. Een heftige periode. Niet alleen voor ons en voor Kim, maar zeker ook voor onze zoon DJ. Hij was nog maar elf en ineens was zijn zus weg. Dat is ook het mo-

ment geweest dat we niet meer aldoor aanwezig waren bij wedstrijden en trainingen. Sikko heeft een boomzagerij en ik heb een kapsalon. We hebben het daar allebei druk mee. Natuurlijk proberen we ook zoveel mogelijk bij DJ te kijken, hij voetbalt in B1 van Zevenhuizen. Een aantal maanden geleden waren we bij Kim in Rotterdam, waar ze werd gehuldigd bij Budokan, de club waar ze traint en ineens voelde het alsof ik veel te weinig betrokken ben geweest de afgelopen periode. Ach mam, dan kom je toch in 2014 wat vaker, zei Kim, maar ik voelde me haast schuldig.“

„We werken allebei veel“, knikt Sikko. „Er is altijd wel wat te doen in de zaak. Zo gaat dat. We gaan er nu bewuster mee om. De boomzagerij gaat zaterdag bij voorbeeld eerder dicht. En straks, na het WK, gaan de dames een week op vakantie. Qualitytime voor moeder en dochter. En wij DJ?“ Hij klopt zijn zoon op de knie en knipoogt. „Dan kunnen wij mooi de kroeg in samen!“